

Besta sangskeið- konsertin nakrantíð

–Nýggj mörk vorðu sett, tá Heimamissionin tók stigið inn í nútíðina við trummum og rútmiskum sangi, so øll ítróttarhøllin livdi við, skrivur Hilmar Jan Hansen í ummælinum niðanfyri

At bert ein vika hevði verið brúkt til at fáa alt tað at sita, sum tað stóra felagskórið – og fyri tað eisini tey bæði smærri kórini – vísu á konsertini leygarkvøldið, tóktist ikki sørt ótrúligt.

Úrslitið av teirri nógvu venjingini var ikki til at fara skeivur av.

Tað var sera, sera gott. Nakað av tí besta froysskur kórsangur við so stuttum skotbrái kann fáa frá hondini, og heilt avgjørt nógv tað besta, ein sang, keiðkonsert higartil hevur havt at ríða uppá.

Og so eitt aftrat.

Endiliga tók Heimamissionin tað tiltrøngt stigið inn í nútíðina, tá talan er um sang og tónleik.

Hetta hendi, við at rútmiski tónleikurin við rútmiskum undirspæli slapp upp í part, eftir at »keðiligur« kórsangur við klaveri og annars ongum øðrum afturvið uttan hægst einum gittara í mong ár hevur havt valdið. Ein kærkomin broyting, ið vónandi verður fylgd upp lokalt.

Nýggj mörk vorðu sett, tá heimamission tók stigið inn í nútíðina við

trummum og rútmiskum sangi, so øll ítróttarhøllin livdi við.

Tað skuldu tó – sum ikki einaferð – verða smábørnini, ið finga loyst upp, so nútíðargötan varð gongd.

Skráin hesaferð byrjaði nevnliga í tyngja endanum – vakurt var tað so sanniliga – uttan at áhoyrararnir lótu við seg koma, men sótu pinnastillir á sínum stóli við samanløgðum hondum. Einur við afturlatnum eygum eisini.

Men so kom barnakórið. Og tað eisini sá og sigraði. Nú kundu sjálvt tey mest traditionellu og konservatívu ikki halda sær, men lótu lógvarnar møtast í brestum, sum fyltu høllini so væl, at ein fyri tað kundi hildið seg verið til promenadukonsert. Og her varð so linjan lögð.

Hereftir varð klappað í lógvarnar, hvørjaferð tey uppraðkandi vóru liðug, og tað skapti eina góða atmosfæru, ið eisini vísu seg at gera tað hugaligari hjá teimum, ið vóru við og høvdu brúkt allar tímarnar gjøgnum vikuna fyri at náa einum góðum úrsliti.

Og undirritaði sá í hvussu erongan fara á dyr, fyri tað um trummurnar ljóðaðu ella ein tungur el-gittari læt tónarnar fara dragandi gjøgnum luftina.

Bert eitt lýti var við konsertini, og tað er ikki ókent frá konsertunum, ið hava verið í sambandi við sangskeið frammanundan. Tað var teknikkurin. Spell er, at útgerðin ikki er stórri og betri, so hon kann undirbyggja og hjálpa kórsanginum og eisini partvís tónleikinum at koma betur fram.

Men tað er nakað, ið óivað verður syrgt fyri til næstu ferð. Tá Heimamissionin nú hevur tikið so stór stig í einum, man ikki líkjast henni, at teknikkurin verður hangandi eftir.

Konsertin hesaferð var ein uppliving av frálíkum kórsangi og tónleiki. Alt náddi hæddina til allarsíðst við felagssanginum »Nærri, mín Guð, til tín«, tá tær 900 røddirnar lyftu rúmið upp í eina hægri eind!

Tey 700, ið lurtaðu og tey 200, ið sungu, munnu longu gleða seg til næsta ár...

Hilmar Jan Hansen

Myndir: Hilmar Jan

